

דף קנה.

עין משפט א.

או"ח סימן ששה פעיף יח

עיינ לעיל דף קנד: עין משפט ד.ה.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן שכד פעיף ד

ה. ד. דבר שהוא ראוי לאכילת הבהמה לא טורחין להכשירו ולתקנו יותר ^ו.

עין משפט ד.

או"ח סימן שכד פעיף ה

ח אין חותכין שחת (פי' ירק של תבואה שנקצר טרם נתבשלה התבואה) וחרובין לפני הבהמה, בין דקה בין גסה, משום דבלא חיתוך נמי חזי לאכילה.

דף קנה:

עין משפט א.

או"ח סימן שכד פעיף ו

ו. ה. מחתכין הדילועין לפני בהמה ^ז והוא שנתלשו מאתמול ^ח.

עין משפט ב.ג.

או"ח סימן שכד פעיף ז

ז. ו. מחתכין הנבלה לפני הכלבים אפי' נתנבלה בשבת ^ט, בין שהיתה מסוכנת בין שהיתה בריאה ^י, ודוקא בנבלה קשה שא"א לאכלה בלא חיתוך אבל בראויה אסור דלא טרחינן.

ו. שבת קנ"ו וכדמפרש לה רב הונא ורש"י ורא"ש.

ז. ודוקא בדלועין קשים, וגם בחתיכות גדולות אבל קטנות אסור, כה"ח אות כ'.

ח. דאם נתלשו בשבת אפי' ר"ש מודה דאסורים כיון דדחינהו בידים והוי כגרוגרות וצמוקים, אבל בנבלה מותר אפי' נתנבלה בשבת, ב"י וט"ז ס"ק ג'.

ואפי' נתלשו בשבת ע"י עכו"ם לעצמו אסורים בטלטול.

ט. דקיי"ל כר"ש דלית ליה מוקצה אלא בגרוגרות וצמוקים, והגם שבין השמשות לא היה ראוי מ"מ לא נדחה בידים אלא נדחה מעצמו. כה"ח אות כ"ג.

י. וְהִגַּם שבי"ט בסי' תקי"ח סעיף ו' כתב דוקא בהיתה מסוכנת מערב יו"ט, שאני דביו"ט פוסקים כר"י ולא כר"ש כמבואר בסי' תצ"ה סעיף ד'. כה"ח אות כ"ד.

עין משפט ד.ה. או"ח סימן שכד פעיף ט

ט אין אובסין את הגמל, דהיינו שמאכילה בידו כל כך עד שמרחיבין בני מעיה כאבוס; ולא דורסין, דהיינו שדורס לו מאכל בגרונו למקום שאינו יכול להחזירו, אבל מלעיטין. אין מאמירים את העגלים, אבל מלעיטין; איזו המראה, למקום שאינה יכולה להחזיר; הלעטה, למקום שהיא יכולה להחזיר.

הגה: ודין תרנגולים ואווזים כדין עגלים (מהרי"ל).

עין משפט ו. או"ח סימן שכד פעיף י

י. ז. מותר ליתן מאכל בפיהם של התרנגולים כ.

עין משפט ז.ז.ט. או"ח סימן שכד פעיף יא

יא. ח. אין נותנים מזונות ולא מים לפני דבורים ל ולא לפני יוני שובך ועליה ולא לפני חזיר מ, אבל נותנים לפני אווזים ותרנגולים ויונים ביתיים וכן לפני כלב ב כיון שמזונותיו עליו. וכן מותר להאכיל תולעת משי ס.

כ. שבת קנ"ה. והיינו לתת בפיהם במקום שיכולים להחזיר. ומ"מ צריך ליזהר שלא יטלטל התרנגולים כי הם מוקצה.

ל. שם במשנה, כיון שאפשר להם לשוט ולאכול. ואפי' הדבורים שלו נקרא אין מזונותם עליו לפי שמוצאים לאכול במקום אחר.

מ. לפי שאסור לגדלו אין מזונותיו עליו כמ"ש בח"מ סי' ת"ט. ולפ"ז אם נפלו לו בירושה שאין מחייבין אותו למכור בפעם אחת אלא מעט מעט מותר ליתן לפנייהם.

נ. היינו שאין בו חשש היזק, אבל כלב רע שיש בו חשש שיזיק לבני אדם דאסור לגדלו כמו שאמרו בב"ק פ"ג ע"א אסור ליתן לפניו מזונות.

ומשמע מגמ' שבת קנ"ה ע"ב אפי' כלב שאינו מגדלו בביתו מותר דמצוה ליתן לו מזונות, מ"א ס"ק ז'. אך מרמב"ם משמע דוקא בכלב שלו. כה"ח אות מ"ו.

ס. דלא גריעי מאווזים ותרנגולים שמזונותיו עליך כיון שאינם יוצאים מן הבית.

עין משפט ל.

או"ח סימן שכד פעיף ג

ג. אין גובלין מורסן לבהמה או לתרנגולים^ע, אבל נותנים בו מים ומעביר בו מקל שתי וערב^פ כיון שאינו ממרס בידו מותר. ומותר ג"כ לנערו מכלי לכלי אחר שיתערב. ויש אוסרים לתת מים ע"ג מורסן^ז בשבת ולא אמרו שמוליך בו שתי וערב אלא כשהיו המים נתונים על המורסן מע"ש.

ע. זו דעת הרי"ף והרמב"ם והרא"ש דפסקו כרב"י בר רבי יהודה, ויש אוסרין היא דעת הסמ"ג והסמ"ק והתרומה דפסקו כרבי. וטעם המתירין כתב המ"מ בסוף פ' ח' משום דמורסן לאו בר גיבול הוא, אבל הב"י כתב הטעם דס"ל לר"י ב"ר יהודה דבנתינת מים לחוד לא מחייב עד שיגבל, אבל איסורא יש כאן. וי"מ במורסן שלנו שיש בו קמח אסור לתת בו מים. פ. היינו פעם אחת שתי ופעם אחת ערב, רש"י, אבל מדברי הרי"ף והרמב"ם אפי' כמה פעמים, וכתב הב"ח דכך מסתבר, כה"ח אות י"א. ז. דעת הסמ"ג וכך פסק הרמ"א בד"מ וכ"כ הב"ח דיש לנהוג לחומרא. אך דעת מר"ן לחשוש להם לכתחילה, ובכה"ח כתב דבמורסן שלנו שיש בו קמח אסור גם לדעת השו"ע לתת בו מים בלבד. כה"ח אות י"ד.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com